

Rechtbank van Koophandel Antwerpen (afd. Turnhout), vonnis van 27 oktober 2014

Brussel I Verordening – Toepassing van artikel 6.2 – Bevoegdheid bij vordering tot tussenkomst – Bevoegdheid voor rechter waarvoor de oorspronkelijke vordering aanhangig is – Geen feitelijke betwisting – Geen geldig forumbeding – Artikel 23 – Artikel 5.1, b) – Bevoegdheid voor rechter plaats van de levering – Belgische rechter verklaart zich onbevoegd

Règlement Bruxelles I – Application de l'article 6.2 – Compétence demande en intervention – Compétence du juge saisi de la demande initiale – Pas de contestation en fait – Pas de clause d'élection de for valable – Article 23 – Article 5.1, b) – Compétence du juge du lieu de livraison – Déclinatoire de compétence

INZAKE

M., met ondernemingsnummer [...], met zetel gevestigd te [...].

Eisende partij, alhier ter zitting vertegenwoordigd door Mr. Rombouts Femke loco Mr. Papen Sofie, met kantoor te 2200 Herentals, Lierseweg 116.

TEGEN

V., met ondernemingsnummer [...], met zetel gevestigd te [...].

Verwerende partij, eisende partij in tussenkomst en vrijwaring, alhier ter zitting vertegenwoordigd door Mr. Dens-Schryvers Liesbeth loco Mr. De Chaffoy Jean-Louis, met kantoor te 1000 Brussel 1, Kunstlaan 24 bus 9A.

D., vennootschap naar Duits recht, met zetel gevestigd te [...] (Duitsland), [...].

Verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring, alhier ter zitting vertegenwoordigd door Mr. Aspeele Emmanuel, met kantoor te 8200 Sint-Andries, Gistelse Steenweg 259.

Gelet op de art. 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935,

De inleidende dagvaarding lastens V. werd betekend op 26 maart 2014 door het ambt van gerechtsdeurwaarder An Verrezen met standplaats te Brussel. De dagvaarding in gedwongen tussenkomst lastens D. werd betekend op 17 april 2014 door het ambt van gerechtsdeurwaarder Philip Brosens met standplaats te Turnhout.

Gelet op de beschikking dd. 31 maart 2014 in toepassing van artikel 747 § 2 Ger. W.

Gelet op de besluiten en stukken van partijen neergelegd ter griffie dezer Rechtbank.

Gezien de overige stukken van het dossier van de rechtspleging.

Ter zitting van 29 september 2014 werden de raadslieden van partijen gehoord, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

1. De Vordering

1.
in synthesebesluiten neergelegd ter griffie van deze Rechtbank op 15 november 2013 doet M. afstand van haar aanspraken opzichtsens V.

2.
In synthesebesluiten neergelegd ter griffie van deze Rechtbank op 22 juli 2014 verzoekt V.:

- haar vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens D. te willen veroordelen tot:
 - de verbrekingsvergoeding welke V. aan M. heeft moeten betalen ten bedrage van € 3.750,00;
 - de aanklijven welke V. aan M. heeft dienen betalen, € 2.624,50;
 - de gedeelde winst, € 8.000,00;
 - de reputatieschade, € 5.000,00;
- D. te veroordelen tot alle kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding;
- Het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

3.
In synthesebesluiten neergelegd ter griffie van deze Rechtbank op 20 augustus 2014 verzoekt D.:

- Zich ten aanzien de vordering in gedwongen tussenkomst zonder rechtsmacht (of territoriaal onbevoegd) te verklaren;
- V. te veroordelen tot de kosten van het geding;
- Minstens de vordering lastens D. onontvankelijk of ongegrond te verklaren, kosten lastens V.;
- Het vonnis uitvoerbaar bij voorraad doch zonder uitsluiting van kantonnement.

2. De Feiten

1.
M. heeft op 13.11.2012 een machine besteld bij V. met kostprijs € 75.000,00. M. betaalde een voorschot van € 22.500,00.

V. heeft deze bestelling doorgegeven aan D.

Uit een e-mail d.d. 20.02.2013 van M. aan V. blijkt dat de machine niet kan geleverd worden door moeilijkheden met D. en wordt de overeenkomst met betrekking tot de bestelde machine "in onderling overleg ontbonden".

Verder blijkt dat tussen M. en V. wordt overeengekomen dat deze laatste een creditnota bezorgt voor het betaalde voorschot van € 22.500,00, tevens dat M. een factuur overmaakt voor de "afgesproken schadevergoeding" van € 3.750,00.

Uit de stukken blijkt dat M. deze laatste factuur heeft opgemaakt en V. een creditnota van €22.500,00.

Op 26.03.2013 dagvaardt M. V. in ontbinding van de overeenkomst, teruggave van het betaalde voorschot en de "overeengekomen" schadevergoeding.

Op 17.04.2013 wordt D. in tussenkomst en vrijwaring gedagvaard door V.

2.

Tussen M. en D. werd tevens een overeenkomst van dading gesloten, gedateerd 09.08.2013, waarbij:

- zij de ontbinding van de betreffende overeenkomst bevestigen
- het voorschot en de schadevergoeding, waarvan de bedragen werden geconsigneerd, vrij te geven ten voordele van M.
- V. voor slot van rekening uiterlijk op 30.08.2013 € 2.624,50 betaalt aan M. (zijnde intresten en gerechtskosten).

In conclusie ter griffie neergelegd op 15.11.2013 heeft M. afstand van haar vorderingen opzichts V. gedaan.

Ter zitting van 22.09.2014 heeft V. deze afstand aanvaard.

3. Beoordeling

Ten aanzien van de rechtsmacht:

1.

D. werpt in limine litis op dat deze Rechtbank geen rechtsmacht heeft en enkel de Duitse rechtbanken kunnen oordelen over de vordering in tussenkomst en vrijwaring van V. lastens haar.

Zij argumenteert dat de hoofd procedure tussen M. en V. niet berust op een geschil tussen deze partijen en enkel is ingeleid om D. van haar natuurlijke rechter af te trekken op grond van beweerde samenhang.

D. verwijst naar het akkoord dat reeds op 20.02.2013, vóór dagvaarding, tussen M. en V. is tot stand gekomen en de uitvoering ervan door het uitschrijven van de factuur en creditnota door M. resp. V.

Er bestond aldus D. geen geschil tussen M. en V.

2.

De Rechtbank stelt vast dat ten aanzien van deze feitelijke vaststellingen V. geen noemenswaardig verweer voert.

Uit het e-mailbericht d.d.-20,02.2013 van M. blijkt dat er inderdaad een overeenkomst was tussen M. en V. betreffende de ontbinding van de overeenkomst in der minne, de terugbetaling van het voorschot en de betaling van een schadevergoeding, geconcretiseerd in de creditnota van V. en de factuur van M.

Er was dus geen betwisting tussen deze partijen meer.

M. en V. hebben de Rechtbank willen voorhouden dat er nog een betwisting tussen hen zou bestaan en dagvaarding uitgebracht louter en alleen om D. voor deze Rechtbank te kunnen dagvaarden.

Op het ogenblik van de dagvaarding door M. was deze in feite echter reeds zonder voorwerp.

De bewering van V. dat zij diende te voorkomen dat D. er zich op zou kunnen beroepen dat één en ander haar niet tegenstelbaar zou zijn, houdt geen stand aangezien D. ook niet bij de overeenkomst van dading met M. werd betrokken.

3.

Artikel 6 2, EEX-Verordening bepaalt dat bij een vordering tot vrijwaring of bij een vordering tot-voeging of tussenkomst de verweerder ook kan worden opgeroepen voor het gerecht waarvoor de oorspronkelijke vordering aanhangig is, tenzij de vordering slechts is ingesteld om de opgeroepene af te trekken van zijn rechter die de wet hem toekent.

Uit de feitelijke vaststellingen en voorgaande overwegingen blijkt ontegensprekelijk dat de hoofdvordering, bij gebrek aan betwisting, alleen werd uitgebracht om lastens D. en op oneigenlijke wijze een vordering voor deze Rechtbank te kunnen stellen met miskennis en omzeiling van de bepalingen van de EEX-Verordening.

V. kan zich bijgevolg niet beroepen op artikel 6 2. EEX-Verordening aangezien er feitelijk geen sprake is van enige betwisting c.q. gerechtelijke vordering tussen M. en V.

4.

V. beroept zich schijnbaar op artikel 23 EEX-Verordening, wanneer zij stelt dat volgens haar bestelbon aan D. de Rechtbank van Koophandel te Brussel bevoegd is.

In de stukken betreffende de bestelling/aankoop van V. aan/bij D. vindt de Rechtbank echter geen enkel bevoegdheidsbeding in de zin van artikel 23 EEX-Verordening noch verwijzing ernaar, zoals D. terecht opmerkt.

Het verstekvonnis d.d. 14.12.2012 brengt evenmin soelaas, aangezien dit vonnis schijnbaar betrekking heeft op een factuurschuld van D. aan V.

V. kan zich niet beroepen op Artikel 23 EEX-Verordening

5.

De Rechtbank kan haar rechtsmacht mogelijk nog putten uit de toepassing van artikel 5 EEX-Verordening.

In toepassing van artikel 5 1. b) EEX-Verordening is voor de koop en verkoop van roerende lichamelijke zaken, zoals in deze zaak voorhanden, de rechter van de plaats in een lidstaat waar de zaken volgens de overeenkomst geleverd werden of geleverd hadden moeten worden, bevoegd om van de vordering kennis te nemen.

Uit de bestelbon d.d. 14.11.2012 van V. kan worden afgeleid dat de plaats van levering Schömberg ("af fabriek") is, zodat alleen de Duitse rechtbanken rechtsmacht hebben om over deze vordering uitspraak te doen.

De Rechtbank dient zich daarom zonder rechtsmacht te verklaren.

Beslissing
DE RECHTBANK,

Recht doende op tegenspraak,

Geeft akte aan de afstand van geding door M. betreffende haar vorderingen lastens V., die deze afstand heeft aanvaard.

Stelt vast dat M. en V. in de overeenkomst van dading tussen hen een regeling hebben getroffen met betrekking de gedingskosten.

Verklaart zich zonder rechtsmacht ten aanzien van de vordering in tussenkomst en vrijwaring van V. lastens D.

Verwijst V. in de kosten van deze vordering en begroot deze in hoofde van D. op € 1.210,00 rechtsplegingsvergoeding.

Dit vonnis is uitgesproken door de Rechtbank van Koophandel ANTWERPEN, Afdeling TURNHOUT, op **maandag, 27 oktober 2014** door:

De heer J. Verschaeren,	Rechter, Voorzitter van de eerste kamer,
De heer J. S.,	Rechter in handelszaken
De heer P. Jacobs,	Plaatsvervangend Rechter in handelszaken
De heer G Van De Weyer,	Zittingsgriffier

